

Eindelijk wijst de redacteur op de van wege het Instituut voor Phytopathologie uitgegeven en gratis verkrijgbaar gestelde vlugschriften en deelt mede, hoe men tot de samenstelling van deze gekomen is.

Oude papagaai. — Eenigen tijd geleden las ik in een Duitsch tijdschrift over een papagaai, die al zeer oud en nog in leven was. Spreekt men over een vogel van 40 of 50 jaar, dan

denkt men al aan een zeer ouden vogel. Ik heb een papagaai bijna 40 jaar gehad, niet wetende hoe oud hij was, toen ik hem kreeg, maar wat wil dat zeggen tegenover den leeftijd van over de honderd jaar; welnu het Duitsche tijdschrift maakt melding van een 117 jarigen papagaai. Deze vogel van wiens afbeelding ik bijgaande pentteekening maakte, werd in 1796 in de buurt van Sydney (Australië) door eenen daar wonenden landeigenaar gevangen en leeft heden nog bij zijn achterkleinkind. Men ziet het dier wel aan dat het zijn besten tijd gehad heeft. De snavel is sterk gegroeid. De borstvlugleug en staartveeren zijn allen in groot verval, de pooten en klauwen schijnen gelijk de snavel vergroot of verdikt. Beschouwt men het geheel, dan krijgt men al dadelijk de overtuiging eenen zeer verouderden vogel voor zich te hebben. Men zegt dat Koningin Victoria van Engeland ook een papagaai in bezit heeft gehad, waarvan men met zekerheid wist, dat hij al over de 100 jaar oud was.

Daar de meeste lezers wel evenals ik, ook van oude vogels zullen gelezen hebben, zoo had ik nimmer het portret van zoo'n ouden papagaai gezien.

DR. W. BROES VAN HEEREN.

Een Lamme Kwikstaart. — Onder het lezen van het artikel over »Kemphanen«, in de 1 Maart-aflevering van *De Levende Natuur*, waarin sprake was van de truc, die verschillende vogels toepassen, om, door zich halfverlamd voor te doen, de aandacht van het nest af te leiden, herinnerde ik me een ontmoeting, die ik met een gele kwikstaart had. Ik liep onder langs den dijk van het Merwedekanaal, waar het gras al hoog opgeschoten was. Plotseling vloog voor mijn voeten een vogeltje op, dat, naar het scheen, aan den rechter vleugel verlamd was en fladderend met den linker probeerde te vluchten. Omdat ik al eens van bovengenoemd verdedigingsmiddel gehoord had, bleef ik eerst even wachten, maar liep na een kort poosje toch maar door en probeerde het diertje in te halen, vooral ook, omdat ik nog niet had gezien, welke soort ik voorhad. Tot mijn verbazing gelukte het, zelfs tot op een armlengte afstand te naderen. Nog dacht ik, dat hij me wilde beetnemen, en om zekerheid te hebben, stak ik de hand uit. Het dier deed een laatste poging, om te ontsnappen en kwam daardoor terecht in de sloot, maar kroop er meteen weer uit. Ik greep hem om te onderzoeken, waar hij gewond was, maar kon zelfs niet de minste afwijking vinden. Ten einde raad liet ik het beestje maar weer los, na hem eerst goed bekeken te hebben, om thuis uit te kunnen maken, met wat voor vogel ik te doen had gehad. Toen nu het dier zich weer vrij gevoelde, ging het, nog met de rechter vleugel stijf, den kant uit, waar het vandaan gekomen was.

Thuisgekomen, vond ik al gauw, dat ik met de gele kwikstaart te doen had gehad en verder, dat deze vogel tusschen gras zijn nest bouwt. Toen ik nu, in uw tijdschrift las, dat men nog niet wist, hoe bewust verschijnsel verklaard moet worden, besloot ik, dit even te schrijven. Want als hier tenminste geen verwonding of iets dergelijks in 't spel was — wat minder waarschijnlijk is, omdat niets bijzonders aan den vleugel te zien viel — dan mag men hier toch niet aannemen, dat het dier, om iemand te misleiden, in de sloot gevlogen is en zich heeft laten pakken, maar dan is dit een bewijs ertoe, dat door vast broeden gedeeltelijke verlamming kan optreden, die in dit geval echter niet zoo kort duurde als gewoonlijk.

Amsterdam.

W. N. JONKER

Op blz. 33 van »Het Vogelboekje« heb ik verteld, hoe ik hetzelfde met een mannetjes-rietgors heb beleefd en ik geloof, dat die verlamingsverschijnselen geen veinzerij zijn, maar werkelijk samenhangen met den zeer zenuwachtigen toestand, waarin de vogels gedurende den broedtijd verkeerden. Het andere vogeltje, dat u in uw brief noemde was een graspieper. TH.